

EL MICALET GALÀCTIC

Mariola i la botiga de la font

Maria Josepa Payà

Il·lustracions de Jesús Huguet

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

Mariola

Mariola estava tombada en el sofà, quieta, quasi sense respirar, quan sa mare la va cridar des de la cuina.

–Per favor, Mariola, vine, que necessite que vages a la tenda.

–Ara no puc, mare –va contestar la xiqueta en veu baixa.

–Per què no? Què fas? –preguntà sa mare des de la cuina.

–No faig res, però no puc –contestà de nou en veu un poc més alta, però no molt.

–Si no fas res, sí que pots vindre –la veu de la dona començava a sonar enfadada–. Vine ara mateix. On estàs?

–Estic en el sofà, però de veritat que no puc –va dir la xiqueta en un to de veu que volia ser alt però al mateix temps baix.

I és que, encara que sa mare no ho entenguera, era veritat que no podia anar. La seua gateta Lluna se li havia adormit damunt i, si es movia, la despertaria.

Elena, que així li deien a la mare de Mariola, va eixir de la cuina amb cara enfadada i decidida a marmolar-la. Però, quan va veure la filla tombada en el sofà, quieta com una mòmia, amb Lluna damunt del pit, se li va passar l'enuig i va somriure.

–Pspspspspsp –va dir Elena.

Lluna, sense obrir els ulls, va alçar les orelles.

–Pspspspspspspsp –va xiuxiuar de nou Elena.

En l'acte, la gateta es va despertar del tot i va saltar a terra per a entrar a la cuina, on Elena li va donar una poqueta llet en un plat.

–Com que ja pots moure't –va dir Elena amb un somriure–, acostat a la tenda i compra

arròs, que en necessite per a fer el dinar i no me'n queda.

–Ara vaig.

–I una dotzena d'ous.

–Alguna cosa més? –va preguntar Mariola amb desgana.

–Sí –digué Elena–. Mira si hi ha cireres i dus-ne un quilo. Les que vaig comprar l'altre dia estaven boníssimes.

Mariola va agafar el cabàs i el moneder que li donava sa mare i va eixir al carrer. Caminava a espai, costera amunt, repetint mentalment el que havia de comprar per a no oblidar-ho.

–Aquesta costera tan costeruda costa de pujar –anava pensant Mariola–, però encara tinc sort, perquè ara vaig de buit, i quan torne carregada amb la compra tot el camí serà costera avall, perquè, si fora al revés, amb aquesta calor...

Quan va arribar a la botiga, la va sorprendre un cartell a la porta que no havia vist abans. Just al costat de l'anunci d'un curs de fotografia, damunt d'on estaven els horaris de la piscina municipal, hi havia un rètol amb fons groc fosforescent i lletres negres on es podia llegir: «Liquidació per tancament».

–Liquidació per tancament..., liquidació per tancament... –va repetir mentalment Mariola, tractant d’entendre què significava.

Va espentar la porta i, al so de les campanetes, va eixir Batiste el botiguer.

–Hola, Mariola, bon dia –li va dir somrient–. Què necessites?

–...

–No te’n recordes? –va preguntar Batiste divertit.

Mariola va intentar recordar el que sa mare li havia demanat, però en la seua ment només hi havia tres paraules omplint-ho tot.

–Liquidació per tancament... què és? –va preguntar finalment.

Batiste va sospirar i es va quedar callat un moment abans de contestar.

–Significa que prompte tancarem la botiga –va dir amb una veu no tan alegre com abans.

–Però... tancareu perquè demà és diumenge, i dilluns obriu una altra vegada, no? No havia vist mai aquest cartell i no sé què significa.

–Sí –va explicar Batiste–, dilluns obrim una altra vegada, però abans que acabe l’estiu tancarem del tot i ja no obrirem més.

Mariola va notar que Batiste estava trist, i just quan anava a preguntar-li que per què, va entrar una altra clienta a la botiga.

–Llavors, Mariola –va dir Batiste en veu més alta, canviant de tema–, què és el que venies a comprar?

Mariola no se'n recordava. Buscava en la seua ment i només hi trobava aquella estranya frase, «Liquidació per tancament», que continuava sense entendre.

–No et preocupes –va dir Batiste–. Cride a ta mare i li ho pregunte. Hauries d'haver-te fet una llista abans de vindre. No saps allò de «val més un llapis curt que una memòria llarga?».

Mentre Batiste cridava a Elena, Mariola va recórrer la botiga amb la mirada. A part del forn i de la papereria, aquesta era l'única botiga del poble, i a Mariola li agradava molt. Tenia dos mostradors de fusta, prestatges que arribaven fins al sostre, plens de pots i paquets. Tan altes estaven algunes coses que Batiste, i també Adela, la dona, utilitzaven per a arribar-hi una espècie de mà biònica enganxada a un pal llarg. Era com una mà de robot amb tres dits, capaç d'agarrar un pot, o una bossa, i baixar-los sense que cai-

gueren. A Mariola li agradava molt veure com usaven aquell artefacte, i a vegades demanava alguna cosa de l'últim prestatge només per veure com la baixaven fins al taulell.

A la botiga també hi havia cistelles amb verdura i fruita, un congelador enorme i una nevera gran amb la porta de vidre, que és on estaven els refrescos i els iogurts.

La filla dels amos, Daniela, era molt amiga de Mariola. Alguns dies, en eixir del col·le, Mariola acompanyava Daniela a la botiga i sa mare els donava de berenar. Podien triar el que volgueren del mostrador: pernil, formatge, xoriço..., i Adela ho tallava en una màquina per a preparar-los l'entrepà. El preferit de Mariola era el de formatge amb codonyat, i el de Daniela, el de cuixot amb oli i tomata. Després s'asseien a la vorera a menjar-s'ho, perquè la mare de Daniela no les deixava jugar a res fins que s'ho acabaren.

De vegades, Daniela i Mariola ajudaven a la tenda, col·locant pots en les prestatgeries o doblegant les caixes buides per a dur-les a reciclar. Però el que més els agradava a les xiquetes era netejar el vidre de l'aparador. Es llevaven les sabates i puja-

ven a la tarima, esquivant perols i cafeteres, per a accedir al vidre des de dins. Mentre treballaven, amb netejavidres i draps, saludaven la gent que passava pel carrer. De vegades es quedaven quietes com maniquins, esperant que alguna persona s'aturara a mirar-les, i aleshores es movien de repent i reien de la seua cara de sorpresa.

—He parlat amb ta mare i ja sé el que volia —va dir Batiste guardant el mòbil en la butxaca del davantal—: arròs, ous i cireres.

—Ah, sí. Ja me'n recorde —va contestar Mariola.

—En bona hora —va dir Batiste rient mentre pesava les cireres i col·locava tot en el cabàs—. Te n'has recordat quan ja no feia falta. La pròxima vegada fes-te una llista amb el que has de comprar, que val més un lllapis curt que una memòria llarga.

Mariola anava a dir-li que això del lllapis curt ja li ho havia dit abans, però no li va dir res. Batiste parlava alegrement, com si ja no recordara que feia només un moment havien estat parlant de la «liquidació per tancament». Això no obstant, Mariola va pensar que potser només estava dissimulant davant de les altres clientes, i que en realitat continuava trist, però no volia parlar del tema.

Mentre baixava la costera cap a casa, carregada amb les cireres, els ous i l'arròs, Mariola continuava pegant voltes al cap al que havia dit Batiste. No havia entès bé allò que anaven a tancar la botiga del tot. Potser, pensava, el que Batiste volia dir és que la porta de la botiga estaria tancada i haurien d'entrar per la porta del costat, que era la casa on vivia amb la família, com quan alguna vegada havien hagut d'anar un diumenge a buscar una cosa urgent, estant la botiga tancada. Era divertit entrar a la botiga des de la casa de Daniela, perquè aquesta semblava una casa normal fins que obries una porta, una porta igualeta a les dels dormitoris, i entraves en la rebotiga, que era un quartet sense finestra ple de caixes i prestatges, i d'allí eixies a la botiga per darrere del mostrador.

Mariola va pensar que seria alguna cosa així com una botiga secreta, tancada, i que només podrien entrar-hi els qui saberen el secret que es podia passar des de la casa del costat. Però per què fer això? Per què amagar la tenda i fer-la secreta? Havia de preguntar-li-ho a Daniela. Ella li ho explicaria tot.